

Foreign fathers face frustrating fight for access to their Ukrainian children

BY IGOR KOSSOV
AND ELSA COURT
KOSSOV@KYIVPOST.COM
ELSA.M.COURT@GMAIL.COM

It has been two years since Anatol Jung last saw his children.

In 2013, the German native's Ukrainian wife took their first son on a trip to Ukraine. She never returned. At the time, she was pregnant with their second son.

Jung has spent over six years fighting to have a relationship with his children. Under the best conditions, he was allowed to see them for six hours per month in his ex-wife's presence. Under the worst, he went years without seeing them.

"No one ever accused me of being a bad father," Jung told the Kyiv Post. However, "she denies me access, she denies my (child) support, and she has quiet support from the Soviet-minded authorities."

Jung is far from alone. In Ukraine, thousands of fathers say that their former partners have prevented them from being part of their children's lives, according to lawyers who have represented such disputes. The fathers find themselves tangled up years of court hearings.

But while Ukraine's confusing legal system and byzantine bureaucracy are perplexing for anyone, they are especially mystifying for foreign fathers who often don't know the language.

Even when courts rule in their favor, it hardly helps. Legal experts say Ukraine has a longstanding problem with failing to enforce court decisions — particularly in custody battles, child abduction cases, and cases that blur the line between the two. The culprits are the country's weak judiciary, ineffective police, and biased local government committees.

The Kyiv Post tried to contact mothers who allegedly kept their kids from their dads, but only one responded and consented to an interview. Jung's ex-wife refused to answer her door, despite being home when the Kyiv Post came to ask for her comment, and didn't answer requests for comment sent via Facebook.

Love gone wrong

Jung met his future wife, Iryna Jung, while hiking in Crimea in 2010. They were married in Kyiv and had their first son, Emil, there. The couple then moved to Munich County in Germany, where Jung worked as a safety engineer.

But after giving birth, Jung said that his wife became increasingly paranoid.

"She thought everybody would steal the boy," said Jung. "I was so shocked."

In late May 2013 — with another boy, Elias, on the way — Iryna Jung said she wanted to visit Ukraine with Emil for six weeks. Those six weeks passed, but she never returned.

After failing to convince her to come back with their son, in 2013 Jung filed an official child return claim with Ukraine's Ministry of Justice through Germany's Federal

Anatol Jung on an outing with his son Emil in Germany in 2013, before Emil was permanently taken back to Ukraine by his mother. (Courtesy of Anatol Jung)

Justice Agency, pursuant to the Hague Convention on International Child Abduction. Both countries are signatories to this international treaty, which mandates a child's immediate return to his or her "country of habitual residence."

Emil is a German citizen as well as Ukrainian. However, Ukraine does not recognize foreign citizenship status for Ukrainian citizens.

Ukrainian authorities didn't respond to Jung's claim for over a year. Eventually, the Pechersk District Court ordered Emil's immediate return in 2014, but no one enforced it. Then, the Kyiv Court of Appeals scrapped the repatriation order, saying that Emil and Elias — who never lived in Germany — belong with their mother.

"My elder son is very undeveloped. He needs medical treatment. He has private German healthcare, but he can't get it," said Jung.

Jung tried to appeal to every legal and state agency he could find. Since Iryna lived in Kyiv's Solomyansky District, the local Child Affairs Service conducted a hearing without Jung's input and recommended allowing Jung to visit the boys for six hours each month. He flew in from Germany each month to do so, but says Iryna was unhappy with this arrangement.

A phone video taken by Jung during one visit shows Iryna snatching one of the boys away from him while complaining that Jung paid no child support.

But Jung says he switched to paying through his lawyer, which required Iryna to sign for it. But he says she refused to sign any documents, fearing deception. Lawyer Yevhen Pronin, who worked with Jung, confirmed this information.

Iryna refused to speak with the Kyiv Post but was once cornered by

a television crew from the Ukrainian Channel 1+1. She told the 1+1 journalist that Jung is a Nazi sympathizer, doesn't want the children, and just "wants revenge for Germany's defeat in World War II." Jung denied these allegations.

Eventually, she stopped allowing Jung to visit, either leaving the apartment or locking the door before he came. Jung says he has complained to local authorities 42 times about it. Police documents confirm his complaints, but the authorities told him that it would be impossible to enforce his visitation rights. The Solomyansky District Court wasn't any more helpful.

A flurry of court cases, letters to the Ukrainian president and prime minister, and appeals to the German government and international bodies also bore no results, Jung said.

Local problem

There are tens of thousands of similar cases in the country, only the vast majority don't involve foreign fathers, according to legal experts.

One problem is Ukraine's ongoing court reform, says Jung's lawyer Pronin. Almost all cases are delayed for years as they move from judge to judge.

Additionally, the parent restricting access to the child often uses various procedural options to intentionally delay judicial proceedings for over a year, according to the Justice Ministry.

Even when the court reaches a decision in favor of the father, the ruling is seldom fulfilled.

The Justice Ministry frequently cannot enforce court decisions because it cannot establish a child's whereabouts, or because one parent is restricting access to government agents, the ministry's press service told the Kyiv Post in a written

response.

Indeed, some fathers had to find their children using journalists or conducting their own investigations.

Several men told the Kyiv Post that when they turned to the police, some officers demanded bribes, while others were sympathetic but still did nothing.

After all these delays, "the child has already become accustomed to its new environment," the Justice Ministry's press service wrote.

Activists condemn both the actions of defendant parents and court inaction as violations of the child's right to grow up knowing both parents.

"If you look at it from the parents' point of view, they definitely have equal rights and responsibilities," said Dmitry Bely, a Ukrainian activist and volunteer who helps dads in family abduction cases. "But it's never seen from the point of view of the child. Regardless of what the mom wants, a child has the right to uninterrupted contact with the father."

Bely and Pronin both said that the problem is compounded by the fact that local childcare committees are staffed almost entirely by women, who they think are inclined to side with mothers.

Bely also lost access to his child, but managed to regain the ability to see her relatively quickly by Ukrainian standards — in just over one year.

"I was lucky," he said. "Many fathers aren't."

Hard-fought compromise

Uwe also fought his way through Ukrainian bureaucracy. The German citizen asked for his last name to not be used, fearing retribution from the Ukrainian government for speaking against it. After his partner Alla moved back to Ukraine with

their daughter in 2013, Uwe said he tried to convince her to come back. When this failed, he launched a child abduction complaint under the Hague convention, which Ukraine did not follow, he said.

"For the first four years, I couldn't even communicate with my daughter," said Uwe, who told Kyiv Post of combing through the streets of Kyiv and Alla's small hometown in western Ukraine, desperately looking for them. "I can't tell you what goes on in your brain when your child is missing."

Uwe said he filed many police reports, which got him nowhere. Court hearings were sometimes called without him ever being notified or giving him very short notice to fly in from Germany. Courts said he missed deadlines when he didn't. Uwe alleged that Alla's father, an official at a local children affairs service, intervened to impede Uwe's case.

This futile battle took years. The German says he passed through each kind of court twice: trial, appeals, and cassation. He lost his first case, won his appeal, but then cassation sent his case back to first instance. Even after going through all three instances again, he was not able to establish contact with his daughter. Meanwhile, Alla was hiding from him.

Alla met with the Kyiv Post, but refused to provide her last name, saying she would be ashamed in front of her friends and family if her personal struggle was publicized. She said that she found the flurry of courts and paperwork bewildering — the same as it was for Uwe.

She added that she limited contact because she was afraid of the intensity with which Uwe sought his daughter's return, even though he had never treated them badly. Alla said she feared that Uwe would take the girl and not allow her to return — the same thing Uwe accused Alla of doing.

"Sometimes, maybe I think I shouldn't have done that," she said of going into hiding. "I legitimately thought that she would be taken away. My mother's instinct kicked in... We were just emotional. We were both desperate."

A team of German television journalists helped Uwe track down Alla and their daughter to the Kyiv dormitory where they lived in 2017. At that point, Alla gave in and voluntarily made an arrangement with Uwe to let him visit his daughter. He bought a nearby apartment in Kyiv and now visits his daughter, buying her what she needs. She is now seven years old. He hadn't interacted with her for four years of her life.

Uwe was always a good dad and remains one to date, Alla told the Kyiv Post. Uwe confirmed that they are on good terms now but he remains haunted by memories of his battle.

Still, his story ended better than some others. While Bely and Uwe get to see their kids, Jung is still struggling.

"The entire system is broken," Jung said. ■

Як Україна виходить з ладу іноземних батьків

Ігор Косов, Ельза Коурт. Опубліковано в **Kyiv Post** 14 березня.

Минуло два роки з того моменту, як Анатоль Юнг останнім разом бачив своїх дітей.

У 2013 році українка, його дружина, взяла першого сина у поїздку в Україну з Німеччини. Але не повернулася. У той час вона вже була вагітна другою дитиною.

Юнг провів більше шести років у боротьбі, за право на спілкування зі своїми дітьми. У кращому випадку йому гарантувалося бачити їх шість годин на місяць у присутності колишньої дружини. Але пройшли роки, і Анатоль не бачив своїх дітей взагалі.

"Мене ніхто не звинувачував у тому, що я був поганим батьком", - сказав Юнг. Проте, "вона відмовляє мені в доступі, вона відмовляє в моїй (дітям) підтримці, і вона має негласну підтримку з боку прорадянської системи опіки".

Анатоль Юнг далеко не один. В Україні тисячі батьків говорять, що їхні колишні партнери перешкоджають їм бути частиною життя своїх дітей. Так стверджують адвокати, які беруться за справи з такими суперечками, а батьки застряють у довгих роках судових слуханнях.

В той час, коли українська юридична система і бюрократія вводять в оману будь-кого, це особливо впливає на батьків-іноземців, які мають мовний бар'єр.

Навіть коли суди приймають позитивні рішення щодо участі у вихованні дітей, це навряд чи допомагає. Експерти з правових питань говорять, що Україна має давню проблему з невиконанням судових рішень - зокрема, у справах про перешкоди на спілкування з одним з батьків, у випадках викрадення дітей. Виною цьому є недосконала судова система, неефективні дії поліції і упереджені місцеві органи виконавчої влади.

KyivPost намагалися зв'язатися з матерями, які утримують своїх дітей від батьків, але тільки одна з них погодилась на бесіду. Колишня дружина Анатолія Юнга відмовилася спілкуватися KyivPost, незважаючи на те, що вона була вдома, коли KyivPost просили її прокоментувати ситуацію, і не відповіла на запити, надіслані через мережу Facebook.

Любов пішла не так

Юнг зустрів свою майбутню дружину, Ірину Юнг, під час походів у Крим у 2010 році. Вони одружилися в Києві, там народився перший син - Еміль. Потім пара переїхала до Мюнхенського округу в Німеччині, де Юнг працював інженером з безпеки.

«Але після пологів, Ірина ставала все більше параноїчною. Вона думала, що всі хочуть вкрасти хлопчика, я був шокований» - каже Юнг.

Наприкінці травня 2013 року, вже з другим хлопчиком - Еліасом, Ірина Юнг сказала, що хоче відвідати Україну з Емілем шість тижнів. Шість тижнів минули, але вона так і не повернулася до Німеччини.

Коли не вдалося переконати її повернутися з їхнім сином, у 2013 році Анатоль Юнг подав офіційну заяву до Міністерства юстиції України через Федеральне агентство юстиції Німеччини про повернення дитини відповідно до Гаазької конвенції про міжнародне викрадення дітей. Обидві країни підписали міжнародний договір, який передбачає негайне повернення дитини до своєї «країни звичайного проживання».

Еміль Юнг є громадянином Німеччини, а також українцем. Однак Україна не визнає статус громадянина України з іноземним громадянством.

Українська влада не реагувала на звернення Юнга більше року. Зрештою, Печерський районний суд розпорядився негайно повернути Еміля в 2014 році, але рішення виконане не було. Потім Київський апеляційний суд скасував рішення про повернення, заявивши, що Еміль та Еліас, які ніколи не жили в Німеччині, належать матері.

- Мій старший син дуже нерозвинений. Він потребує медичної допомоги. Він потребує і може отримати приватну німецьку медичну допомогу», - сказав Юнг.

Юнг звертався до багатьох юридичних та державних агентств, які міг знайти. Оскільки Ірина жила в Солом'янському районі міста Києва, служба у справах дітей Соломянського району проводила слухання без присутності Юнга і рекомендувала Юнгу відвідувати хлопчиків лише шість годин кожного місяця. Він приїжджав з Німеччини щомісяця для цього, але Ірина була незадоволена подібним рішенням.

Відео з телефону, зроблене Юнгом під час одного візиту, показує, що Ірина вихоплює одного з хлопців від нього, скаржачись на те, що Юнг не платить аліменти.

Та Анатоль Юнг каже, що бажає надавати допомогу через свого адвоката, що потребує згоди Ірини, але вона відмовилась від будь-якої допомоги, побоюючись обману. Адвокат Євген Пронін, який працює з Анатолем Юнгом, підтвердив цю інформацію.

Ірина відмовилася говорити з KyivPost, але колись спілкувалася з телевізійною програмою з українського каналу «1 + 1». Вона сказала журналістам каналу «1 + 1», що Юнг є нацистом, не хоче бачити дітей, і «хоче помститися за поразку Німеччини у Другій світовій війні». Звісно, Юнг спростував ці твердження.

Врешті-решт, вона перестала дозволяти Юнгу відвідувати дітей взагалі, покидаючи квартиру або замикаючись у ній, перш ніж він приходить. Юнг каже, що 42 рази скаржився на це місцевим органам влади. Поліцейські протоколи підтверджують його скарги, але органи

влади відповідають йому, що неможливо забезпечити дотримання своїх законних прав відвідування дітей. Рішення Солом'янського районного суду більш не допомагає.

Судові справи, листи до українського президента і прем'єр-міністра, а також звернення до німецького уряду і міжнародних органів також не принесли результатів, сказав Юнг.

Місцева проблема

Юнг не єдиний в Україні. В Україні є тисячі подібних випадків, та переважна більшість не стосується іноземних батьків, вважають експерти з правових питань.

Однією з проблем є судова реформа в Україні, каже адвокат Юнга – Євген Пронін. Майже всі справи затягуються на роки, коли вони переходять від судді до судді.

Крім того, батьки, які обмежують доступ до дитини, часто використовують різні процедурні хитрощі, щоб навмисно затягнути судовий процес більше року, це дані Міністерства юстиції.

Навіть тоді, коли суд приймає рішення на користь батька - таке рішення рідко виконується!

Міністерство юстиції часто не може виконувати судові рішення, оскільки або не може встановити місцезнаходження дитини, або тому, що один з батьків просто обмежує доступ виконавців, повідомляє прес-служба міністерства в письмовій відповіді.

Дійсно, деякі батьки знаходять своїх дітей, використовуючи журналістів або проводять власні розслідування.

Декілька чоловіків повідомили KyivPost, що коли вони зверталися до поліції, деякі офіцери поліції вимагали хабара, інші - співчували, але нічого не робили.

Як відповіла прес-служба Міністерства юстиції - «дитина вже звикла до свого нового середовища».

Активісти засуджують неправомірні дії батьків і бездіяльність судової системи, як порушення права дитини рости, знаючи обох батьків.

"Якщо ви подивитеся на це з правової точки зору батьків, то вони безумовно мають рівні права і обов'язки щодо дитини", - повідомляє український активіст і волонтер Дмитро Білий, який допомагає батькам у справах про усунення перешкод на виховання.

«Але владою ніколи не розглядається спір батьків з точки зору дитини, як право на спілкування з обома батьками. Незалежно від того, хоче того мама, чи ні - дитина завжди має право на безпосередній контакт з обома батьками».

Дмитро Білий і Євген Пронін сказали, що проблема ускладнюється тим, що місцеві органи опіки повністю укомплектовані жінками, які, на їхню думку, схиляються на сторону матерів.

Дмитро Білий також у минулому втратив доступ до своєї дитини, але встиг відновити здатність спілкуватися та виховувати дитину відносно швидко за українськими стандартами - всього трохи більше за один рік.

«Мені пощастило, але багатьом батькам ні» - сказав він.

Важкий компроміс

Німець Уве також пробився через українську бюрократію. Громадянин Німеччини попросив не згадувати його прізвище, боячись відплати від української влади за виступ проти неї. Після того, як його партнер Алла повернулася в Україну з дочкою в 2013 році, Уве намагався переконати її повернутися назад. Та коли це не вдалося, він подав скаргу про викрадення дітей відповідно Гаазькій конвенції, яку Україна не виконала.

"Перші чотири роки я навіть не міг спілкуватися з дочкою", - сказав Уве, який повідомив, що KyivPost прочісує вулиці Києва і рідного міста Алли на західній Україні, відчайдушно шукаючи їх. "Я не можу сказати вам, що відбувається у вашому мозку, коли ваша дитина відсутня".

Уве сказав, що він має багато поліцейських звітів, які йому нічого не дають. Судові слухання іноді проводилися, не повідомляючи його або давали йому дуже короткий час, щоб вилетіти з Німеччини. Суди заявили, що він пропустив терміни, коли він цього не зробив. Уве стверджував, що батько Алли, чиновник місцевої служби у справах дітей, втрутився, щоб перешкодити справі Уве.

Ця марна боротьба тривала роки. Німець говорить, що він проходив через кожний етап суду двічі: першу інстанцію, апеляційну та касаційну скаргу. Він програв першу інстанцію, виграв свою апеляцію, але потім касаційна справа повернула його справу до першої інстанції. Але навіть після того, як він знову пройшов всі три інстанції, він не зміг встановити контакт зі своєю дочкою. Тим часом Алла ховалася від нього.

Алла зустрілася з KyivPost, але відмовилася надати прізвище, сказавши, що їй буде соромно перед своїми друзями та сім'єю, якщо її приватні справи будуть оприлюднені. Вона сказала, що знайшла шквал судів і паперових документів здивування - так само, як це було для Уве.

Також вона додала, що обмежувала контакт дитини з батьком, бо боялася наполегливості, з якою Уве хотів повернення дочки, хоча він ніколи не поведився з ними погано. Алла сказала, що боялася, що Уве візьме дитину і не дозволить їй повернутися. Уве також звинувачував Аллу в цьому.

"Іноді я думаю, що я не мала цього робити", - сказала вона. «Я думала, що дитину відберуть на законних підставах. Мене охопив інстинкт материнства... Ми були просто емоційними. Ми обидва були відчайдушні".

Команда німецьких тележурналістів допомогла Уве вистежити Аллу та дитину в київському гуртожитку, де вони жили в 2017 році. Тоді Алла поступилася і добровільно домовилася з Уве, щоб він відвідав свою дочку. Він купив квартиру по сусідству в Києві і тепер відвідує свою дочку, забезпечуючи її всім, чим потрібно. Тепер їй сім років. Він не спілкувався з дитиною чотири роки свого життя.

Уве завжди був хорошим татом і залишається таким на сьогоднішній день. Уве підтвердив, що вони мають хороші відносини, але його переслідують спогади про свою боротьбу за дитину.

Тим не менш, його історія закінчилася краще, ніж деяких інших батьків. Хоча Дмитро Білий і Уве бачать своїх дітей, Анатоль Юнг все ще бореться.

"Система захисту прав дітей – не працює" сказав Юнг.

Poroshenko in 2014 and 2019 promises 'zero tolerance for corruption'

Election from page 8

His press service later said he did it by accident, although it doesn't look that way on the video. Later, at the same rally, he tweaked a man's nose.

"Go to church, light a candle, for you are a non-believer. And the Lord will soothe you," he said in January to an activist in Cherkasy Oblast who asked Poroshenko when he was going to fight corruption.

In cases like this, Poroshenko "shows his real side behind the presidential gilded facade," Kovzhun said. "He believes he's the best thing that has happened to this country," Kovzhun added. "But when he sees that his chances are really shaky, he gets angry and irritated with people who don't appreciate him."

Promises forgotten

Just after coming in power in 2014, Poroshenko promised to sell most of his business and fight corruption, following the example of Singapore.

"Start with putting in prison three of your friends," he told a newly appointed Prosecutor General Vitaliy Yarema in June 2014, quoting the reformist leader of Singapore, Lee Kuan Yew.

But in the next five years neither Yarema's nor Poroshenko's friends and nor any top officials have been put in jail.

Poroshenko didn't sell his main

business, Roshen confectionery company, claiming instead that he had handed it over to a Swiss "blind trust" that he would not control. His confectionery factory in Russia stopped working only in 2017.

His own wealth has been increasing in recent years and reached \$1.1 billion in 2018, according to the ranking of the richest Ukrainians by Novoye Vremya magazine.

Out of all of the unfulfilled promises, Poroshenko has publicly apologized only for his failure to stop the war. He did so in 2018, four years after being elected.

Nevertheless, during Poroshenko's presidency, Ukraine has signed a political and trade association agreement with the European Union, its citizens have received visa-free travel to most of Europe, the country has cut its gas dependence on Russia, and the state has moved forward in decentralization and health reforms.

Poroshenko claims credit for all of these achievements.

But decentralization, for instance, is a result of joint efforts by the president, parliament, government and "huge financial and advisory help from the West," said Valentyna Romanova, local and regional policy expert.

Now Poroshenko promises that, if he is re-elected, Ukraine will apply for EU membership in 2023.

But this promise is also not likely to be fulfilled, said Balaz Jarabik, a nonresident scholar at the Carnegie Endowment for International Peace.

"This does not mean that Ukraine

President Petro Poroshenko poses for a photo with children in Ukrainian national dress in a church in Zhytomyr, where he came on Jan. 17 to display the tomos, a decree granting independence to Ukraine's Orthodox Church. Poroshenko toured the country with the tomos to boost his popularity. (Oleg Petراسиuk)

can't become a member of the EU at some point, but certainly not in this horizon, and not without more structural reforms," he said.

Copying Russia

Poroshenko's relationship with Ukraine's Orthodox church is another testimony to his metamorphosis.

In 2014, he was a parishioner and sponsor of a branch of the Ukrainian Orthodox Church that was subordinate to Moscow.

But in 2018, he spearheaded the process of establishing the Orthodox Church in Ukraine, which has broken free of Poroshenko's former church. In early 2019, when the presidential campaign officially started, Poroshenko was on billboards all over the country, congratulating Ukrainians on their new church. Next to him on the billboards was Epiphanius, the church's head.

The Holy Synod of the Orthodox Church in Ukraine indirectly endorsed Poroshenko for the presidency on March 5, warning that the new president should be a person who "has already shown" he is able to resist Russia's aggression.

At the forum of his supporters where Poroshenko announced his run for re-election in late January, screens showed Poroshenko standing opposite Putin with the words reading "Either Poroshenko or Putin" — meaning that the victory of any other candidate would be a victory for Russia.

This way Poroshenko's strategists are trying to create for him the "image of the main patriot, the only one who is able to resist Russian aggression," Fesenko said.

But because of this trick, Poroshenko's campaigning style has started resembling that of Putin, Kovzhun said.

"They say if not Poroshenko then who? This is like 'There's no Russia without Putin,' Kovzhun said, referring to a slogan used by Putin's party in the 2016 parliament election in Russia.

Another feature of Poroshenko's 2019 campaign is the abundance of the "Poroshenko trolls," people who massively and often aggressively endorse him on social media, a tactic that resembles that of Russia's paid trolls.

Oleh Medvedev, a spokesman of Poroshenko's campaign, said Poroshenko has many supporters on the internet and that their behavior

is no worse than Poroshenko's critics.

"Do you think that those who criticize Poroshenko are tender and non-aggressive?" he said.

Slim chances

In May 2014, Poroshenko, the then-presidential candidate, visited the famous Privoz food market in Odesa, a city of 1 million residents located 500 kilometers south of Kyiv. He was accompanied by a local pro-EuroMaidan politician, Eduard Gurwits, who was then campaigning for mayor. He was in the midst of a dense crowd, shaking hands and taking photos.

On March 2, 2019, by contrast, Poroshenko was strolling Odesa's seafront in the company of Odesa Mayor Hennadiy Trukhanov, who opposed the EuroMaidan Revolution, has been under criminal investigation for embezzlement, held Russian citizenship until 2017 and is criticized for his "mob-rule" style of governing the Black Sea port city.

By allying with the mayors of big cities of eastern and southern Ukraine, Poroshenko is trying to compensate for his low personal rating there, regardless of the fact that their pro-Russian reputation may contradict his nationalistic discourse, Kovzhun explained.

"Walking with Trukhanov, a Russian citizen, it may seem disgraceful from my point of view as a citizen," he said. "But then I realize that if I had to advise Poroshenko I would tell him to do exactly the same thing."

But even these efforts may not be enough for Poroshenko.

Fesenko said it will be especially hard for him to defeat Zelenskiy because the majority of Russian-speaking Ukrainians will see Poroshenko as a "representative of the party of war."

"I don't know how Poroshenko can win in the second round in a fair way," Kovzhun said.

Poroshenko's advisers likely understand this problem, trying to shift his campaign in promoting his fight

against poverty, a common problem for the entire country, which is one of the poorest in Europe.

The central and local governments have already started delivering special cash subsidies to people in low-income households, and it has been claimed that Poroshenko's supporters have benefited from this the most.

Ukraine's top cop, Interior Minister Arsen Avakov, who reportedly has a conflict with Poroshenko, described in a recent interview with the ICTV television channel a scheme for bribing voters allegedly run by Poroshenko's campaign workers. He said they had been singling out the president's supporters in order to pay them for their loyalty — Hr 1,000 (\$37) each of special subsidies from local budget funds.

Medvedev, Poroshenko's campaign spokesman, called the allegations of bribing the voters "groundless."

Deja vu

On March 13, Poroshenko walked along dozens of people shouting "Shame!" at him in Chernihiv. "See, how they meet the president. Shame on you," he shouted back at them in irritation.

Poroshenko has come in for massive criticism after the Nashi Groshi investigative project revealed that his long-term ally and business partner Oleh Hladkovskiy and his son Ihor were allegedly for years profiteering on defense sector, which cost state budget millions of dollars losses.

Poroshenko eventually fired Hladkovskiy. But now, instead of stressing his achievements in development of the army, he has had to answer accusations of robbing it.

And for this he had a tried-and-tested phrase. In interview to ICTV channel on March 11, Poroshenko promised "zero tolerance for corruption."

He used exactly the same phrase after casting his ballot on March 25, 2014, the day he was elected president. ■

Get all Ukraine's hot news delivered to your email before breakfast

Sign up for the Kyiv Post Daily Digest!

Just go to the bottom of the Kyiv Post homepage, enter your email. It's free!